

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul XIII
Numărul
5(91)
FEBRUARIE
2017

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

SEMINARUL SFINȚII „VASILE, GRIGORE ȘI IOAN” LA CEAS ANIVERSAR

Eveniment de o importanță deosebită, atât pentru Biserica noastră cât și pentru societate, JUBILEUL aniversar al celor 225 de ani de existență a Seminarului nostru, a fost inaugurat prin celebrările din seara zilei de sâmbătă, 28 ianuarie și din ziua de duminică, 29 ianuarie 2017.

Se aniversează 225 de ani, de când începea să funcționeze, la Oradea, instituția teologică de învățământ superior unde urmau să se formeze atât viitorii preoți ai Eparhiei de Oradea cât și viitorii dascăli din Oradea și împrejurimi.

Este o obligație a noastră, a tuturor, aceea de a nu uita ceea ce au făcut înaintașii noștri. Este o obligație a Bisericii, aceea de a continua opera evanghelizatoare a Mântuitorului pe pământ. Este datoria Bisericii aceea de a forma păstori pentru ca, prin intermediul lor, să transmită tezaurul său de credință.

Celebrările de sâmbătă seara s-au desfășurat, pentru început în Biserica Seminarului, acolo unde s-a celebrat Slujba Vecerniei de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul nostru. La începutul celebrării, doi seminariști au fost înveșmântați cu reverenda, haina specifică clerului, de către însuși ierarhul locului. Apoi, în cadru solemn, Preasfinția Sa Virgil a oferit diferite distincții unor preoți cu merite deosebite pentru activitatea desfășurată în Biserică, dar și unor laici merituoși. Monseniorul Ioan Alexandru POP, Capelan al Sanctității Sale Papa Francisc, responsabilul cu pastorația în Italia, a primit bedernița. Au primit distincția de Eco-

nom Stavrofor, cu dreptul de a purta crucea pectorală trei preoți din Italia, preoți care, prin activitatea lor susțin acțiunea de formare a viitorilor preoți. Laicii care au primit Crucea Eparhială pentru Laici sunt: Dl. Ionuț Mihai Popescu, directorul Departamentului Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” Cluj Napoca, Sr. Ligia Man și D-na Mihaela Goția, profesor, respectiv secretară ale aceluiasi departament. La finalul Vecerniei, Preasfinția Sa Virgil a oferit Diploma Omagială Sfinții „Vasile, Grigore și Ioan”, unor preoți și laici, care au avut merite deosebite, în special în procesul de formare a seminariștilor și a viitorilor preoți. Printre aceștia se numără și foștii rectori ai seminarului.

După încheierea Slujbei Vecerniei, s-a plecat în procesiune spre Capela „Sfinții Trei Ierarhi”, a seminarului nostru. A fost resfințită, în urma instala-

lării noului iconostas și a lucrărilor de reamenajare, prin ungerea cu Sfântul și Marele Mir și prin stropirea cu apă sfințită.

Evenimentul inaugural s-a desăvârșit duminică prin celebrarea solemnă a Sfintei Liturghii în Catedrala „Sfântul Nicolae”, la ora 10.00. Soborul de preoți împreună cu diaconii și cu episcopii a pornit în procesiune de la Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu” spre Catedrală. Biserica a fost plină de credincioșii care au vrut să se unească împreună cu noi în mulțumirea ce am adus-o Domnului pentru cei 225 de ani de existență a seminarului.

(continuare în pag. 2)

Oaspeți de seamă

Ne-am bucurat să avem alături de noi pe Preasfinția Sa Vasile Bizău, episcopul greco-catolic de Maramureș precum și pe Preasfinția Sa Lászlo Böcskei, episcopul romano-catolic de Oradea, delegațiile seminarelor greco-catolice din Slovacia, Ucraina, Germania și România (Cluj Napoca și Blaj) dar și a Institutului Romano-Catolic „Sfântul Iosif” din Iași, în frunte cu rectorii lor. Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de către seminariștii celor trei seminare greco-catolice din România, respectiv: Blaj, Cluj Napoca și Oradea.

În cadrul Sfintei Liturghii s-au oferit, de asemenea, diferite distincții unor preoți și laici devotați. Pr. Vasile Alexandru Barbulovici, sincl în regiunile Liguria, Lombardia, Piemonte, Triveneto din Italia, a primit bedernița. Laicii care au primit Crucea Eparhială pentru laici sunt : Dl. Prof. Aurelian Andrei Cristea, fost director al Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” Oradea și D-na Prof. Rodica Mureșan, directoarea aceluiși liceu, precum și Dl. Alexandru Octavian Stoica și dl. Martin Peter Miheller, directorul, respectiv managerul Liceului „Don Orione” Oradea. Aceeași distincție au primit-o și Sr. Maria Tereza Zăpodeanu și D-na Laura Ologu.

Ne-am bucurat de asemenea de prezența oficialităților și a reprezentanților diferitelor instituții de învățământ și cultură din Oradea, precum Dl. Prefect Claudiu Adrian Pop, Dl. Rector Constantin Bungău, însoțit de diferiți decani și profesori de la Universitatea din Oradea, dar și a altor oaspeți din țară și din străinătate.

La finalul celor două celebrări, oaspeții și gazdele s-au bucurat de o agapă fraternă.

Date istorice

Seminarul Român Unit a fost înființat în anul 1792, de sărbătoarea Sfinților Vasile, Grigore și Ioan (30 ianuarie), din ordinul Împăratului Leopold al II-lea. Episcopul român unit al Oradiei Mari, Ignatie

Darabant, a fost cel care a constatat nevoia de a avea un loc unde să se formeze clerul român și dascălii, pentru Eparhia de Oradea, recent înființată. Astfel, a cerut Împăratului înființarea Seminarului din

Oradea, cel care avea să fie: „un institut de creștere, menit să devină izvor de lumină și cultură, de dragoste de limbă și de neam pentru poporul român de la granițele apusene ale românismului”.

Locul în care s-a înființat această instituție eclezială fusese mai înainte casa călugărilor iezuiți iar apoi casa canonicilor greco-catolici. Din ordinul Împăratului Leopold al II-lea clădirea a fost pusă la dispoziția Seminarului. De-a lungul timpului, pentru a răspunde nevoilor tot mai mari ale aceluiși scop, clădirile s-au mărit și reînnoit, ajungându-se astăzi la un adevărat complex destinat învățământului catolic pentru toate vârstele.

Au trecut 225 de ani de atunci și, de-a lungul istoriei, această prestigioasă instituție și-a dovedit importanța, școlind numeroși tineri care, apoi au devenit profesori, preoți și episcopi. A fost înființat ca Seminar Teologic ajungând, în anul 1924, la gradul de Academie Teologică de grad Universitar, fiind însă desființat în anul tristeții – 1948. Atunci, clădirilor li s-a dat altă destinație.

După căderea comunismului, în anul 1990, pe vremea Preasfințitului Vasile Hossu, instituția s-a reînființat sub numele de Institutul Teologic Greco-Catolic. În anul 1998, sub păstoria Preasfințitului Virgil Bercea, se integrează în cadrul *Universității Babeș-Bolyai Cluj Napoca*, devenind *Departamentul Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică*. În același timp, continuă să existe și Seminarul „Sfinții Trei Ierarhi : Vasile, Grigore și Ioan”,

locul în care viitorii preoți se formează din punct de vedere spiritual, liturgic și pastoral.

Pr. Anton CIOBA
Rector

AFRICA – O ALTĂ LUME (V)

Un Dumnezeu viu...

Teritoriul Republicii Coasta de Fildeș a fost multă vreme nedescoperit de europeni din cauza faptului că țărmlul era greu accesibil vaselor. Interiorul era ocupat de pădurea tropicală deasă și era destul de slab populat. Abia spre sfârșitul secolului al XV-lea, respectiv după anul 1475, își fac apariția negustorii portughezi. După prăbușirea imperiilor Mali și Songhai mai multe triburi se stabilesc aici și fondează centre comerciale importante. În 1637 sosesc primii misionari francezi și din 1840 Franța a instituit monopolul asupra comerțului cu sclavi. În 1893 Coasta de Fildeș devine colonie franceză iar în 1934 orașul Abidjan este declarat capitala statului. Totuși, încreștinarea reală a început undeva prin anii 1900, când misionarii francezi au venit în număr mai mare și au reușit formarea unor comunități în sudul țării.

Un alt moment important în istoria creștinismului african este anul 1913, an în care William Wade Harris, un african eliberat din închisoare, a mers să propovăduiască evanghelia în Coasta de Fildeș, învățându-și ucenicii să-și organizeze viața lor creștină comunitară în jurul a doisprezece apostoli numiți de el, în mod regulat, în comunitățile convertite la creștinism. Născut într-o familie metodistă, pretindea că misiunea sa, de-a distruge vechile tradiții păgâne și de-ai boteza pe toți la creștinism i-a fost încredințată printr-o viziune, în temniță, de către Arhanghelul Gabriel. Un aspect mai puțin pozitiv era tolerarea poligamiei, deși propovăduitorii numiți de el aveau dreptul la o singură soție. Celor convertiți le cerea să se atașeze comunităților creștine de tip european deja existente. Însă urmașii lor, datorită faptului că erau repudiați din cauza poligamiei, au ajuns să-și zidească propriile biserici și comunități harriste, după numele lui.

De multe ori avem impresia că noi, oamenii, suntem capabili de lucruri extraordinare, că putem muta munții din loc, că îl putem schimba pe cel de lângă noi prin capacitățile proprii, că îl putem duce pe Dumnezeu acolo unde, după părerea noastră, încă nu este prezent. Dragii mei, Dumnezeu este peste tot; este prezent și acolo unde nu a ajuns omul sau creștinul. Nu misionarii l-au dus pe Dumnezeu în Africa, Asia sau Australia, ci Dumnezeu i-a chemat acolo. El era acolo dar avea nevoie de niște voci, de niște mâini, de niște inimi pentru a se putea face cunoscut și celor care, deși l-au simțit, poate că încă nu l-au atins. Spi-

ritul lui Dumnezeu este peste tot dar Dumnezeu nu este tiranul care intră în viața noastră prin manifestări miraculoase, luându-ne astfel dreptul la replică, ci pătrunde în viața noastră încet, timid, ținând cont de ritmii noștri umani, de istoria și cultura noastră, de dispoziția noastră interioară și exterioară. Înțelegând acest stil, specific al lui Dumnezeu, primii misionari nu au venit în casele băștinașilor fluturând Biblia în aer sau predicând convertirea radicală celor care sunt pe calea greșită; primele lor vizite în satele izolate erau doar pentru a cunoaște și înțelege cultura în care au ajuns, pentru a învăța limba lor și pentru a-i asigura că vin acolo cu inimă curată și plină de iubire.

Ajuns în Coasta de Fildeș, am întâlnit un Dumnezeu viu. Un Dumnezeu care nu era ceva abstract, nu era doar o idee frumoasă și îndepărtată ci era prezent efectiv în sufletele și în viața lor. În timpul liturghiei din prima duminică, văzând cum își manifestă credința și câtă pasiune pun în adorarea Lui, mi-au dat lacrimile. Nu știam cum să reacționez în fața omului căruia credința în Dumnezeu îi dă o bucurie enormă. Mă gândeam: Oare eu ce-am făcut cu acea bucurie a credinței? Oare noi de ce suntem niște creștini triști și fără vlagă? Cântecurile, dansurile, rugăciunile demonstau o bucurie, un strigăt de eliberare de sub religia lor tradițională (animismul) atât de puternic, încât te treceau toți fi-orii.

Animismul (din latină „anima” - „spirit”, apoi „suflet”) este rezultatul gândirii omului primitiv din stadiul prereligios timpuriu, manifestat prin personificarea obiectelor și a fenomenelor naturii, precum și prin investirea acestora cu atribute umane. Adepții acestor credințe consideră că există un Dumnezeu creator care a întocmit universul în trecutul mitic. El este undeva departe și nu are nimic de-a face cu oamenii. În orice caz, există întotdeauna vreun fel de legendă sau promisiune că ei vor fi aduși, în vreun fel sau altul, înapoi la Dumnezeu. Practic vorbind, spiritele sunt cele mai importante realități ale acestor oameni și de aceea sunt și numiți „animiști”, ceea ce înseamnă închinători la spirite. Frica pătrunde și poate controla, pe întreaga durată a vieții cuiva, chiar și viețile oamenilor educați, fiindcă aproape orice poate aduce mânia vreunui spirit asupra unei persoane. Aceste spirite trebuie mereu îmblânzite pentru a nu se mânia, dar mai sunt chemate și pentru a aduce bunăstarea sau blestemul asupra cuiva. Deoarece spiritele pot locui și obiectele neînsuflețite, deseori ceea ce pare inocent, cum ar fi un cuțit găsit în

(continuare în pag. 4)

în apropierea casei cuiva, poate provoca teamă. Ar putea însemna că persoana a fost blestemată. Oamenii cută protecție prin brățări speciale sau alte obiecte, numite fetișuri, primite de la un vraci. Mulți animiști care devin creștini continuă să cheme spiritele. Este foarte greu să treci dintr-o dată la o altfel de viață și să renunți la o credință atât de veche și atât de adânc înfiptă în viața și în sufletul lor.

Cu toate acestea, pe fața și în viața celor care devin creștini, se observă imediat un sentiment de eliberare din aceste cătușe spirituale, concepția despre lumea văzută și nevăzută se schimbă iar fețele lor devin mai zâmbitoare. Unul dintre lucrurile care m-au impresionat cel mai mult a fost capacitatea lor de a înțelege noțiuni abstracte, de a pătrunde mistere teologice greu de înțeles și pentru noi cei care avem o tradiție creștină milenară. Atunci mi-am dat seama că, nu cuvintele frumoase și pătrunzătoare ale misionarilor sau ale preoților (sigur au și acestea importanța lor) îi determină să creadă în Dumnezeu cel adevărat, ci Spiritul Sfânt care lucrează în interior și care cu harul său le descoperă misterul divin, pe care ar fi imposibil să-l înțeleagă doar din cuvinte și explicații veritabile.

După ce am revenit de pe continentul african, și am povestit legătura lor strânsă cu Dumnezeu, am auzit mai multe întrebări provocatoare care se refereau

la această relație: Și atunci de ce Dumnezeu permite sărăcia de acolo? Unde este Dumnezeu când atâția copii mor de foame? Ce face Dumnezeu când milioane de oameni se sting din cauza bolilor și a epidemiilor? În fața acestor întrebări am răspuns cu o altă întrebare, mult mai simplă: Dar omul unde este? Într-adevăr, milioane de oameni mor de foame în Africa, în timp

ce noi aruncăm tone de mâncare. Da, mulți mor din cauza bolilor, în timp ce singura noastră grijă, a occidentalilor, este să trăim în confort sau chiar în lux. Îl acuzăm pe Dumnezeu că stă cu mâinile în sân și îi lasă să moară de foame pe acei copii... dar noi suntem primii vinovați, noi occidentalii egoiști care am uitat de Dumnezeu, care ne credem stăpânii resurselor și a bunătăților pământului. Nu suntem stăpâni ci doar administratori! Cum gestionăm noi ceea ce am primit? De cele mai multe ori, din păcate, ne asemănăm cu fiul care strigă către tatăl său, că frații lui mor de foame, iar el are cămările pline de mâncare. Săracii mor de foame pentru că noi oamenii nu le dăm de mâncare și nu-i ajutăm, iar necazurile vin asupra lumii pentru că doar prin suferință oamenii se trezesc la realitate și ies din egoism. Lăcomia unora duce la foametea altora.

ce noi aruncăm tone de mâncare. Da, mulți mor din cauza bolilor, în timp ce singura noastră grijă, a occidentalilor, este să trăim în confort sau chiar în lux. Îl acuzăm pe Dumnezeu că stă cu mâinile în sân și îi lasă să moară de foame pe acei copii... dar noi suntem primii vinovați, noi occidentalii egoiști care am uitat de Dumnezeu, care ne credem stăpânii resurselor și a bunătăților pământului. Nu suntem stăpâni ci doar administratori! Cum gestionăm noi ceea ce am primit? De cele mai multe ori, din păcate, ne asemănăm cu fiul care strigă către tatăl său, că frații lui mor de foame, iar el are cămările pline de mâncare. Săracii mor de foame pentru că noi oamenii nu le dăm de mâncare și nu-i ajutăm, iar necazurile vin asupra lumii pentru că doar prin suferință oamenii se trezesc la realitate și ies din egoism. Lăcomia unora duce la foametea altora.

Fr. Florin BODE
Vicerector

CRUCEA EPARHIALĂ PENTRU LAICI

În cadrul Sfintei Liturghii Arhieresti, celebrată în dimineața zilei de 27 ianuarie în capela seminarului *Sfinții Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan* din Oradea de către PS Virgil Bercea, a fost oferită în semn de recunoștință și prețuire Crucea Eparhială pentru laici doamnei Dr. Monika Kleck de la Fundația *Renovabis* din Germania.

Simbol religios creștin, crucea devine obiect de cult și de venerație încă din primele veacuri ale erei noastre, fiind indisolubil legată de Calvarul lui Isus care culminează prin crucificarea sa. Amintind de răstignirea lui Isus, prin care, potrivit dogmei, creștinismul își primește suprema consacrare, atât crucea cât și numele Mântuitorului sunt strict prohibite la început în toate provinciile Imperiului roman, sub amenințarea celor mai cumplite pedepse capitale. Ca urmare, în primele veacuri de existență, comunitățile creștine au recurs la alte repre-

zentări simbolice, anagrame și monograme, incifrând aceleași înțelesuri, dar numai de ele știute. Un astfel de simbol a fost, de pildă, peștele, a cărui denumire grecească *Ihtys* semnifică numele și principalele atribute ale lui Isus: Iesos Christos Teou Ios Soter, ceea ce înseamnă *Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu, Mântuitor*.

În cadrul cuvântului de învățătură, PS Virgil a subliniat rolul pe care fiecare dintre noi îl avem în Biserica lui Cristos, ca creștini autentici plini de râvnă pentru răspândirea credinței. La sfârșitul Sfintei Liturghii, Preasfinția Sa a amintit, prin rugăciunea de beatificare a episcopilor martiri, exemplul celor care au fost „pietrele vii din capul unghiului”, jefindu-și viața pentru credința în Cristos!

Cristi NEAGOE
Anul III

EXAMENUL DE CONȘTIINȚA PARTICULAR

Una dintre posibilitățile de perfecționare a vieții noastre de credință prin care ne putem apropia zilnic, treptat, de Dumnezeu, de a iubi de fiecare dată mai mult, este examenul particular, de preferință zilnic (seara), sau de mai multe ori pe zi. Examenul particular ne ajută să luptăm cu eficacitate împotriva defectelor și obstacolelor care ne despart de Cristos și de frații noștri și ne facilitează dobândirea virtuților și obișnuințelor care să favorizeze legăturile noastre cu Dumnezeu.

Ne amintim de făgăduirea Sfintei Euharistii în sinagoga din Capernaum, care a provocat scandal și pentru care mulți discipoli nu L-au mai urmat. Cei doisprezece au rămas credincioși Domnului cu toate că nici ei nu au înțeles mare lucru. De ce au rămas totuși? Pentru că îi unea cu Isus o prietenie profundă și au înțeles că Domnul are cuvintele vieții veșnice și de fapt, pentru că Îl iubeau profund. „La cine să mergem?” îi spune Petru atunci când Domnul îl întreabă dacă vor să plece și ei: „Tu ai cuvintele vieții veșnice!” (Io 6, 68)

Nouă creștinilor ne revine sarcina de a da mărturie (prin statornicia noastră în credință) despre această virtute, uneori atât de puțin prețuită, care este fidelitatea.

Apostolii ne arată că această virtute se întemeiază pe iubire. Iubirea este aceea care îi face să rămână cu Domnul. Doar unul dintre ei Îl va trăda mai târziu.

De aceea Fericitul Ioan Paul al II-lea ne sfătuiește: „Căutați-L pe Isus, străduiți-vă să dați curs unei credințe profunde, care să vă informeze și să vă orienteze întreaga viață...” El trebuie să fie prietenul și sprijinul nostru pe drumul vieții. Numai El are cuvintele Vieții veșnice. Nimeni altcineva!

În această lume viața creștinului este o pendulare constantă între iubirea de Cristos și lipsa acesteia, din cauza slăbiciunilor omenești, a patimilor și micului spirit burghez din fiecare dintre noi, care oucid.

Fidelitatea noastră față de Cristos se făurește zilnic în lupta împotriva a tot ceea ce ne desparte de El, în eforturile pe care le facem spre a prospera în virtuți.

Pentru a păstra credința fermă față de Domnul este necesar, așadar, să luptăm în orice moment, cu bucurie, oricât de mărunte sau mari ar părea bătăliile pe care le purtăm.

Pentru aceasta trebuie să ne facem examenul particular, pentru a ne cunoaște defectele împotriva cărora trebuie să luptăm, precum și obstacolele care trebuie să înlăturate sau ocolite, pentru biruință asupra lor și pentru a dobândi acele virtuți sau obișnuințe care să favorizeze legăturile noastre cu Dumnezeu.

Examenul particular ne face să ne concretizăm, totodată, scopurile în viața interioară și ne ajută să respingem atacurile ispitei, slăbiciunile care ne provoacă numeroase necazuri. Există și un examen general, prin care trebuie să ne întrebăm în prezența Lui în Sfânta Euharistie: Îl iubim și dorim să Îl cunoaștem și să creștem în iubire față de El? Sunt dispus să lupt astfel încât această dorință de a lupta să constituie o bază pentru examenul meu particular? Sunt ascultător față de indicațiile pe care le primesc de la formatori sau în îndrumarea spirituală?

Examenul particular scurt și frecvent de-a lungul unei zile trebuie să aibă un scop foarte precis și anume îndreptarea spre o anumită virtute (de exemplu umilința), sau îndepărtarea unui defect dominant.

Pentru aceasta trebuie să ne cunoaștem defectul dominant, vizibil, care ne face cel mai mult rău. Când cineva este dominat de un defect, trebuie să se înarmeze singur împotriva acestui dușman și să încerce să lupte mai întâi împotriva lui, deoarece, dacă acesta nu va fi învins, riscă să nu le poată învinge nici pe celelalte defecte sau patimi mai mici.

De aceea este important să ne cunoaștem pe noi înșine și să ne fixăm obiective clare de luptă împotriva acestor defecte, să ne adaptăm fiecare această luptă după tipul de defecte pe care fiecare îl are. Înainte de face examenul particular, trebuie să-L rugăm pe Domnul să ne lumineze, ca să știm împotriva a ce vrea El să luptăm.

Înainte de face examenul particular, trebuie să-L rugăm pe Domnul să ne lumineze, ca să știm împotriva a ce vrea El să luptăm. Modul sau maniera de concretizare a acestui examen este o îndatorire personală. Unora le este necesară ținerea unei evidențe exacte, altora le este suficientă privirea sau examinarea retrospectivă. Acest lucru depinde de la o persoană la alta, în funcție de echilibrul, temperamentul, conștiința și tipologia psihologică a fiecăruia.

Nu trebuie să ne așteptăm întotdeauna la rezultate imediate. De regulă trebuie răbdare, reluarea continuă de la capăt a luptei fără a fi descurajați. Astfel, prin rugăciune, cu ajutorul Domnului vom reuși să punem bazele umilinței, căci pentru a menține deschis examenul particular (a-l practica în mod regulat), este nevoie de tărie, constanță și umilință, pentru că sensul luptei noastre pentru a depăși sau a elimina un defect, este căutarea iubirii lui Dumnezeu, îndepărtarea obstacolelor care îngreunează prietenia cu El și cu semenii noștri.

Examenul particular, concret, în fiecare zi, precum și lupta internă pentru înlăturarea defectelor personale este cel mai bun remediu împotriva slăbiciunii și a delăsării.

Fidelitatea despre care vorbeam, se făurește zi de zi, pornind de la lucrurile cele mai mărunte și continuând cu tărie, în momentele grele. Cea mai mare primădie pentru un creștin este să disprețuiască lupta interioară – cu sine însuși – care întărește puțin câte puțin sufletul și îl căleşte.

Să nu uităm că aceia care luptă s-ar putea să nu învingă întotdeauna și chiar dacă au căzut în luptă și nu au obținut victoria, sunt eroi, pe când cei care o abandonează și fug, sunt dezertori.

Ce lucru mare ar fi dacă îngerul nostru păzitor ar putea da mărturie la sfârșitul vieții noastre, despre lupta pe care am purtat-o în fiecare zi, chiar dacă nu am fost victorioși întotdeauna!

Pr. Anton RUS
Asistent spiritual

PRIMIREA REVERENDEI

În cadrul Sfintei Vecernii Arhieresti din data de 28 Ianuarie 2017, am avut deosebita plăcere și binecuvântare să fim alături de colegul din anul II, dl. Valeriu Valerian Ioan, pentru a primi reverendele, prin punerea mâinilor PSS Virgil Bercea, în Biserica Seminarului din Oradea. Reverendele au fost primite într-un moment de sărbătoare pentru întreaga comunitate greco-catolică din Oradea și anume cel al inaugurării Jubileului Seminarului nostru.

În data de 30 Ianuarie am sărbătorit împreună la Catedrala „Sfântul Nicolae” din centrul orașului, hramul Seminarului Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi, Vasile, Grigore și Ioan”.

Reverenda sau „sutana” cum mai este numită în Biserica Răsăriteană este un veșmânt neliturgic purtat atât de preoți, cât și de viitorii preoți (în cazul de față fiind vorba despre seminaristi), care are ca și semnificație moartea omului vechi și nașterea sufletească a noului om, înviat și renăscut pentru a doua oară prin Cristos, Mântuitorul. Pentru noi, cei nou înveșmântați, emoțiile au fost mari, fiind așezați în fața atâtor invitați din Biserica Catolică veniți pentru a sărbători împreună acest minunat eveniment.

Prin urmare, în urma atâtor ore de pregătire și formare spirituală, ni s-a acordat dreptul și binecuvântarea de a purta reverenda. În rândurile ce urmează doresc să prezint succint, rolul și semnificația acestui veșmânt neliturgic.

Reverenda, importantă datorită semnificației. (...) *reverenda nu trebuie absolutizată: nici ca haină, așa cum nu trebuie absolutizat nici un model anume. Reverenda nu este importantă în sine (esența preoției, a harului și a lucrării clericului în biserică și pe stradă – nu stă în materialul ei), ci prin semnificația cu care aceasta este purtată. Vedem foarte bine că în societatea contemporană nu haina contează, ci spiritul omului, ceea ce are de transmis el, în fapt. (...) Trebuie ținut un echilibru: harul nu stă în reverendă, reverenda ajută însă la păstrarea harului.*

Așadar, primirea reverendei pentru noi a fost un dar venit prin mâna Preasfințitului Virgil Bercea, prin îndrumarea formatorilor noștri și cu lucrarea Spiritului Sfânt, care ne-a chemat și ne-a îndreptat pe acest drum îngust și plin de încercări, spre Sfânta Taină a Preoției.

Ne încredem în harul divin și ne bazăm pe sprijinul oferit de formatorii noștri care ne călăuzesc și ne sprijină în credință, în formarea noastră ca viitori preoți ai lui Cristos.

În concluzie, este de precizat faptul că Primirea Reverendei este primul pas pe care trebuie să-l parcurgi odată ajuns la Școala lui Cristos, pe drumul seminaristului spre Sacramentul Preoției, aceasta trebuind să fie purtată cu umilință, asemenea Îmbrăcămintei Mântuitorului.

Cristian CIULEA

Anul I

A TREIA ZI DE RUGĂCIUNE PENTRU UNITATEA CREȘTINILOR

Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor din acest an a avut ca și temă „Împăcarea – Iubirea lui Cristos ne constrânge”, temă preluată din a doua Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 5, versetul 14.

A treia zi de rugăciune pentru unitatea creștinilor a avut loc la Biserica Reformată Olosig, Strada Libertății Numărul 38, unde au fost prezenți reprezentanți ai Bisericilor Greco-Catolică, Romano-Catolică, Ortodoxă, Reformată, Baptistă, Penticostală, Unitariană, Evanghelică – Lutherană precum și rabinul Comunității Evreilor Mesianici din Oradea.

Cuvântul de învățătură din partea Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică de Oradea a fost rostit de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea.

La acest eveniment au participat și seminaristii de la Seminarul Greco-Catolic din Oradea, împreună cu formatorii lor. Li s-a alăturat Lect. Univ. Dr. Radu Mureșan, dirijorul corului „Schola Cantorum” al Seminarului, care a cântat câteva priceșne din repertoriul clasic, precum și din cel liturgic.

Redacția

Seminarium Varadiensis

CARPE DIEM, PRINDE MOMENTUL POTRIVIT

Carpe diem - este un vestit proverb latin care poate fi tradus: Prinde clipa, trăiește și bucură-te de prezent. În realitate poate fi multi-interpretat. Astfel, într-o traducere mai puțin academică, expresia *Carpe diem* înseamnă, „profită de momentul potrivit”. Dintr-o perspectivă lumească, expresia trimite la a experimenta bucuriile vieții, de a poseda totul în timp scurt, fără a ține cont de lege și morală, fără a cugeta la consecințe, nici pentru mine, nici pentru tine, nici pentru alții. De altfel, așa cum sună dictonul, contextul nu presupune prea multă gândire, cugetare sau preocupare față de consecințe. Totul sună instinctual, animalic: Mușcă și fugi! Și astfel, o plăcere de moment poate aduce un tsunami al consecințelor dezastruoase (adulter, accident, etc), nu numai pentru sine, ci și pentru cei din jur, mai apropiați sau mai îndepărtați (familie, societate, etc).

Ce poate fi o mai mare lipsă de înțelepciune decât omul care „trăind momentul”, uită de proiectul său de viață, de strategia sa pe termen lung, ajungând din lipsa de respect față de valori să își banalizeze și să își bagatelizeze viața. Faptele noastre nu sunt neutre, implică responsabilitatea personală.

Acest context poate însă conduce la fericire, progres sau la distrugere. Dumnezeu însă nu lasă; dintr-un așa de mare rău se profilează încet dar sigur un și mai mare bine. Din punct de vedere creștin, expresia de mai sus are un sens profund dacă o citim în cheia cuvintelor lui Isus: *Fiți gata pentru că Domnul vine. Vegheați dar... (Mt 24,42)*, adică, timpul harului vine, este prezent și nu poate fi amânat. Domnul trebuie primit în grabă și cu entuziasm. Aceasta este o mare înțelepciune. Și cum se spune, că „începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu”, tragem concluzia că numai în acest fel trebuie să manifestăm atenția noastră în a accepta și a ne ruga să primim și să nu pierdem acest dar al Spiritului Sfânt pe care Dumnezeu ni-l dăruiește în marea sa bunătate și milostivire. Câte trenuri nu am pierdut și noi în gara vieții noastre?! De câte ori a trecut Domnul sunând din trâmbiță, dar noi, în surzenia noastră am lăsat să treacă și pe Domnul și binele și noutatea care îl însoțeau?! Am pierdut poate cele mai speciale ocazii ale vieții! Dar cel mai tare doare când am pierdut legătura cu eternul, cu viața cea adevărată. Și aceasta numai din superficialitate, comoditate, gonind după alte tentații, experimentând plăcerile efemere. De atâtea ori am experimentat orbirea, preocuparea de lucruri mărunte, amânarea, preocuparea falsă, indolența, lipsa

de ospitalitate. Practic, am experimentat REFUZUL, refuzul de a-l întâlni pe Dumnezeu, am ratat ocaziile favorabile, vocația care poate ar fi urmat și care poate ar fi putut fi acceptată...

Același lucru se întâmplă și în cuplu. Asistăm de multe ori la situația în care cei doi acționează defazat: „Am o problemă...” „Tocmai acuma...?”. De fapt, uităm că nu noi suntem centrul și în centrul problemei. Celălalt are nevoie de noi și acest lucru ne dă importanță, ne face importanți. La fel se întâmplă când Îl mărturisim și îl vestim pe Domnul. Acest lucru trebuie făcut cu pasiune, cu bucurie și cu trăirea întregii ființe nu cu nepăsare, mecanicist, absent, cu aer dezinteresat. Este foarte important să trăim din plin prezentul, dar acest lucru trebuie să îl facem bine; elocvent

în acest sens este pasajul evanghelic din Mt. 6,34. (înțelepciunea construirii casei pe stâncă...).

Domnul ne învață să facem bine ce facem în acest moment, chiar dacă acest lucru este banal. Ține de smerenia noastră. Totul trebuie făcut cu iubire maximă, cu abnegație, cu dăruire de sine. Implicarea personală trebuie ancorată ca și când avem cel mai important lucru de făcut. A trăi bine timpul prezent ne dă un cec în alb, o asigurare că vom ști să trăim bine și prezentul care vine după. Astfel, vom realiza ca „acest timp de har” (kayròs) înfăptuiește minunea: iubirea vindecă rănilor sufletești, iubirea salvează de la faliment relațiile, iubirea investită este atât de importantă. Cât privește trecutul, trebuie să ne împăcăm cu el, căci numai așa vom dobândi încredere în viitor. Preocupările exagerate nu fac altceva decât să ne ispitească în a nu ne îndeplini obligațiile curente, prezente.

Orice clipă valorează cât o comoară prețioasă. Prețuiesc eu acest timp de har? Sunt eu atent la ofurile celui de lângă mine sau, într-un individualism atroce, mă văd numai pe mine și numai problemele mele? Dacă totuși aud suspinele sale, mă dedic problemelor pe care ea sau el le are? Ofer disponibilitate preocupărilor și sentimentelor sale sau mă văd numai pe mine și numai problemele mele? Ofer timp și mângâiere persoanei, sau îi vorbesc numai despre activitățile, obligațiile și greutățile mele de parcă așa așa vrea să îi arăt că eu am mai mari încercări? Vă invit la meditație!

Iulian PALAS

Anul III

TRAFICUL DE CARNE VIE PROVOCĂRI ȘI SOLUȚII -III-

„Unde ne vom îndrepta pașii la acest început de episod?” „Azi o să mergem prin nordul Macedoniei, spre Kumanovo, pe drumuri pitorești ce urcă spre culmile munților Șarplaninac. În centrul orașului străzile sunt aglomerate dar reușim să oprim la un magazin de bijuterii care arată înfloritor.”

Granițele permeabile ale Macedoniei

„Afacerile îmi merg bine căci pe aici trec o mulțime de femei”, spune proprietarul magazinului. „Vând foarte multe inele pentru femei din Ucraina, România sau Albania. Adesea cumpără bijuterii chiar bărbații care au grijă de fete. Ei au nevoie de marfă bună pentru a-și putea face meseria”. „Azi o să mergem prin nordul Macedoniei, spre Kumanovo, pe drumuri pitorești, ce urcă spre culmile munților Șarplaninac. În centrul orașului străzile sunt aglomerate dar reușim să oprim la un magazin de bijuterii care arată înfloritor.” Dacă România este punctul de plecare al rețelelor de trafic iar Albania capătul, Macedonia se află undeva la mijloc”, continuă doamna Bumbuluț. „Această țară are cele mai numeroase granițe comune dintre toate statele balcanice, iar în plus relieful este muntos; punctele de vamă, prost echipate, fac din Macedonia un loc ideal pentru traficanții de carne vie. Se spune că granița dintre Kosovo și Macedonia este cea mai permeabilă din întreg spațiul est-european.”

O poveste care putea să nu aibă HAPPY END

“Stând pe un scaun de plastic, îmbracată într-un trening sărăcăcios dar puternic fardată, Iuliana Șerban privește fix podeaua. Fata are 21 de ani și nu este prea vorbăreț, lucru lesne de înțeles ținând cont de toate cele prin care a trecut. Cu toate acestea este o fată norocoasă, fiind una dintre puținele fete ajunse în Macedonia care a reușit să scape de „peștele” care o obliga să se prostitueze, găsindu-și un adăpost la un centru special. În plus ea a fost cuprinsă într-un program de ocrotire a martorilor, depunând marturie într-un proces împotriva celor care au abuzat-o

sexual. Povestea ei relevă doar o parte din afacerea prosperă pe care o reprezintă traficul de ființe umane din nordul Macedoniei, flagel început în orașe precum Tetovo, Valesta ori Struga și continuat apoi spre sudul țării. „Peștele” Iulianei, Dilaver Bojku Leku, a fost arestat în luna martie pentru încurajarea prostituției și condamnat la șase luni de închisoare. Despre Leku se știa că e liderul celei mai mari rețele de trafic din Macedonia, el fiind proprietarul a zece baruri, unde lucrează fete din Moldova, România sau Ucraina.”

Promisiunile unei lumi „mai bune” pentru atragerea victimelor

„Mi s-a spus că o să lucrez în Grecia, dar nu mă așteptam să fiu vândută,” spune Iuliana Șerban. „După ce în Serbia am trecut prin mâinile mai multor proprietari, în cele din urmă, acum doi ani am ajuns în Macedonia, în Velesta, unde am lucrat timp de cinci luni în barul *Expresso* al lui Leku”. „Leku a devenit foarte cunoscut după ce a reușit să fugă din închisoare în luna iunie a acestui an”, intervine interlocutoarea mea, doamna Bumbuluț, „lucru ce a afectat mult imaginea guvernului macedonean. El a fost totuși prins în Muntenegru și extrădat, acum așteptându-și rejudecarea cazului alături de alți patru complici. Această poveste a atras atenția comunității internaționale care tot încearcă să ajute la distrugerea rețelelor criminale din Balcani și la stoparea exodului de persoane către vestul Europei. Numai că mai sunt multe lucruri de făcut în acest sens, inclusiv adoptarea unei legislații eficiente. „Incapacitatea guvernului de la Skopje de a impune pedepse mai mari pentru infractori ridică numeroase semne de întrebare. Se poate vorbi de teamă sau de corupție și incompetență?” se întreba recent ambasadorul american în Macedonia, Lawrence Butler, cu ocazia prezentării unui raport al Departamentului de Stat privind traficul de ființe umane.

Valeriu IOAN

Anul II

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: Pr. Anton CIOBA

Redactor: Viorel BĂDICEANU

Tehnoredactor: Paul MĂRINCEAN

Din redacție: Fr. Florin BODE, Pr. Anton RUS, Pr. Cristian SABĂU, Cristi NEAGOE

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,

Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro